

ת"פ 67611/11/17 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום באילת

ת"פ 67611-11-17 מדינת ישראל נ' פלונית
בפני כבוד השופט שי ברגר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלונית (א"ד)

הנאשמת

ע"י ב"כ - עו"ד יעל דארבי

הכרעת דין

האישום והמענה

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום ביום 5.11.2017 המייחס לה שלוש עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, עבירות לפי סעיף 382(ג) בחוק העונשין, התשל"ז - 1977 [להלן: "**חוק העונשין**"]; עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 375 בחוק העונשין; ועבירה של ניסיון לתקיפה סתם לפי סעיף 25+379 בחוק העונשין.
2. נטען בכתב האישום כי במועד הרלבנטי לכתב האישום הנאשמת וע"ת 1 [להלן: "**המתלונן**"] היו בני זוג והתגוררו ב..... באילת [להלן: "**הדירה**"]. ביום 23.1.2016 סמוך לשעה 21:20 התגלע ויכוח בין הנאשמת למתלונן בדירה. בהמשך לכך עת יצא המתלונן מהדירה ניסתה הנאשמת לתקוף את המתלונן בכך שהשליכה מטאטא לעברו. עת חזר המתלונן לדירה תקפה הנאשמת את המתלונן בכך ששרטה אותו וגרמה לו לחבלה בדמות שריטה. מיד ובסמוך תקפה את המתלונן בכך שחבטה בראשו באמצעות מטאטא ולאחר מכן החלה לקלל ולהשתולל בבית והחלה להעיף חפצים מהמיטה. המתלונן חיבק את הנאשמת באמצעות ידיו כדי להרגיעה, ותוך כדי כך הנאשמת ניסתה להשתחרר מהמתלונן ותקפה אותו בכך שנשכה אותו בחזה וגרמה לו לחבלה בדמות אדמומיות בחזה. עת עזב המתלונן את הדירה והודיע לה כי הוא יוצא מהדירה, תקפה אותו הנאשמת בכך שתנה לו אגרוף לשפה העליונה וגרמה לו לחבלה בדמות פצע מדמם.
3. במענה לכתב האישום, הנאשמת לא חלקה על כך שבמועד הנ"ל התגלע ויכוח בינה לבין המתלונן שהיה בן זוגה במועד הרלבנטי והתגוררו יחד בדירה. לטענתה היא לא תקפה אותו באמצעות מטאטא שהשליכה לעברו עת יצא מהדירה. כמו כן, היא מודה כי שרטה את המתלונן בידו וגרמה לו לחבלה בדמות שריטה אך כל זאת נעשה תוך הגנה עצמית ובכדי להדוף תקיפה מצד המתלונן. מאידך הנאשמת מכחישה כי חבטה בו בראשו באמצעות מטאטא. הנאשמת מודה כי קיללה והשתוללה בבית והחלה להעיף חפצים מהמיטה. הנאשמת אינה מכחישה כי המתלונן חיבק אותה באמצעות ידיו כדי להרגיעה אך יחד עם זאת טוענת כי החיבוק לא היה מתוך אהבה, אלא חביקה חזקה, ולכן גם תקפה את המתלונן בכך שנשכה אותו בחזה וגרמה לו לחבלה בדמות

עמוד 1

אדמומיות, וזאת מתוך מטרה להשתחרר מהמתלונן. הנאשמת מכחישה כי נתנה למתלונן אגרוף בשפה העליונה וגרמה לו לחבלה וכי זה נגרם כפי הנראה כתוצאה מניסיונה להשתחרר מחיבוקו של המתלונן, שכתוצאה מכך סנטרו נחבל מראשה.

פרשת התביעה

4. ע"א [להלן: "**המתלונן**"] הוא העד היחיד שהעיד מטעם התביעה.

המתלונן העיד כי הוא והנאשמת היו כזוג שנתיים והקשר ביניהם היה טוב, אך יחד עם זאת היו גם מריבות. המתלונן סיפר כי בערב אירוע כתב האישום הם ישבו בבית, הנאשמת הייתה במיטה והוא הזמין זוג חברים אליהם לדירה ולדבריו "**היא לא סבלה אותם אף פעם**". לאחר שהם הלכו הנאשמת "**תפסה עליו קריז**" ואמרה לו "**אתה לא סופר אותי**". הנאשמת התעצבנה, זרקה עליו מאפרה שלא פגעה בו אלא בקיר. לאחר מכן הוא מספר כי חיבק אותה וניסה להרגיע אותה והיא אמרה לו "**אתה תבקש אישור, לא תשים עליי זין**" וסטרה לו, נשכה אותו ועשתה לו שריטות. לאחר מכן המתלונן מספר כי הוא יצא מהדירה כדי להירגע, וכשהוא היה במדרגות היא השליכה לעברו מטאטא ומהשלב הזה הוא החליט ללכת למשטרה.

בחקירתו הנגדית העיד והוסיף כי חיבק אותה על מנת שתירגע ותוך כדי היא נשכה אותו, ולכן עזב אותה. המתלונן הכחיש כי החיבוק נבע מאלימות וסיפר כי זה היה חיבוק הרגעה שכן הידיים שלה היו חופשיות והוא לא ציפה כי תנשך אותו. עוד הוסיף ואמר כי בזמן האירוע הם היו שניהם בלבד בבית וכשה קרה הוא התקשר לחברו מ' שהיה בדירה קודם ועדיין נכח באזור וביקש ממנו שיבוא איתו למשטרה. המתלונן לא ידע לענות מדוע מ' סיפר במשטרה כי ראה את הכול וטען כי ברגע שהם הלכו התחילו הצעקות כך שיכול והוא ראה.

5. כמו כן הוגשו בהסכמה המוצגים הבאים:

תמונות מתיק החקירה המתעדות את החבלות שנגרמו למתלונן [1/ת];

דו"ח עימות מיום 26.2.2017 [2/ת] כשנה לאחר המקרה. תרומתו הוא בכך שהמתלונן מספר אודות שני אירועי תקיפה באמצעות מטאטא. כמו כן הנאשמת מאשרת כי שרטה אותו אם כי בלי כוונה. עוד מאשרת כי נתנה לו אגרוף לשפה כשניסתה להשתחרר וכן מאשרת שנתנה למתלונן סטירה [בטעות נטען על ידי הצדדים כי הדוח נערך על ידי העדה ק"ש והוא נערך על ידי השוטר דוד אוזן, אם כי בסופם של דברים הוגש בהסכמתם];

דו"ח פעולה של השוטר איוון שניידר. הוא היומנאי בתחנת אילת בליל האירוע שפגש במתלונן וחברו מ' כשהאחרון סיפר לו כי ראה את כל מה שהתרחש [3/ת];

הודעת הנאשמת מיום 24.1.2016 בשעה 01:54 [4/ת] כארבע שעות לאחר אירוע כתב האישום. הנאשמת מתארת את תחילת האירוע בכך "**התווכחנו היה ריב של צעקות באתי השתוללתי הוא תפס אותי ואני ניסיתי להשתחרר...**" (עמ' 2 ש' 4, ההדגשה אינה במקור ש.ב).

אנו רואים כי בעדות הראשונה שלה למקרה הודתה הנאשמת כי החלה באלימות. כמו כן בהמשך עדותה היא נשאלת האם המתלונן תקף אותה וזו עונה כך: "**לא קוראת לזה תקיפה. הוא תפס אותי כי השתוללתי מעצבנים (הטעות במקור ש.ב) ואני ניסיתי להשתחרר**" (עמ' 2 ש' 24) בהמשך נשאלת שוב האם המתלונן חנק אותה והיא משיבה כי אינה יודעת אם ניסה לתקוף והיא מספרת כי הרגישה חניקה בצוואר והיא ניסתה להשתחרר:

"ש: אני לא מבינה הוא חנק אותך מהסיבה של לתקוף אותך. הוא רצה לתקוף אותך או להרגיע אותך ולא במתכוון חנק אותך בגופך?

ת: הרגשתי שאני נחנקת. לא יודעת אם הוא ניסה לתקוף אותי. אני הרגשתי חניקה בגרון רציתי להשתחרר.

ש: אם לא היית משתוללת הוא היה תופס אותך?

ת: לא. אני לא מאמינה"

(עמ' 2 ש' 33-37, ההדגשה אינה במקור ש.ב.).

פרשת ההגנה

6. הנאשמת העידה להגנתה וסיפרה אודות ערב האירוע כי המתלונן לא סיפר לה שהוא רוצה להזמין את זוג החברים, ולמרות שזה היה למורת רוחה הוא הזמין אותם. עוד מספרת כי הוויכוח ביניהם התחיל רק לאחר שהחברים יצאו מהדירה, כשהיא פנתה אליו בשאלות מדוע עשה כן והמתלונן השיב לה כי "אינו סופר אותה", לאחר מכן "התחילו ויכוחים" כטענתה והיא "לא פגעה בו". הנאשמת בעדותה מודה כי בשלב זה כן היו ויכוחים ו"דברים שלא בשגרה", וברגע שהמתלונן חיבק אותה היא רצתה להשתחרר ולא רצתה לעשות לו נזק. עוד מאשרת הנאשמת כי כשהוא יצא היא העיפה עליו מטאטא לא לפני שהמתלונן השפיל אותה וקילל אותה בטרם יציאתו מהדירה.

שנשאלה לפשר החבלות שנגרמו למתלונן השיבה כי אלו נגרמו כתוצאה מניסיון שלה להשתחרר מחיבוקו של המתלונן. ראה עדותה הראשית, עמ' 7 ש' 20-27:

"ש: תסבירי איך נגרמו למתלונן החבלות?

ת:כשניסיתי להשתחרר הייתי כבולה, ולא הצלחתי להשתחרר ותוך כדי שאני מנסה להעיף את הידיים, הוא קיבל בוקס בשיניים, אני לא באתי במטרה להרביץ"

ש: איך הוא קיבל בוקס?

ת: כי ניסיתי להשתחרר, תוך כדי ההשתוללות, אז כשהוא יצא אני זרקתי את המטאטא"

ש: מי היה הראשון ביניכם שיצר מגע פיזי?

ת: הוא תפס אותי, אני לא נגעתי בו, העפתי דברים, נכון אני מודה

ש: אחרי שהשתחררת ממנו....

ת: כלום, הוא פשוט קלט שיורד לו דם והוא פשוט ברח, הלך."

בחקירתה הנגדית הנאשמת הכחישה כי הצד הראשון האלים קרה ביוזמתה וטענה כי עד לרגע שהמתלונן החזיק אותה היא לא נגעה בו, אם כי אינה מכחישה כי בשלב הזה היא העיפה עליו "דברים כרית ושמיכה" אך לא היה כל מגע פיזי. כשעומתה עם ת/2 טענה כי נתנה למתלונן את הסטירה כשניסתה להשתחרר ממנו ולא היה שום דבר מעבר. הנאשמת אישרה כי החבלה בשפה של המתלונן נגרמה לו תוך כדי שניסה להשתחרר מהמתלונן, וכך גם קרה עת נשרט בידיו. יחד

עם זאת, הנאשמת מכחישה כי פגעה בו עם המטאטא לאחר שיצא מהדירה ולטענתה המטאטא לא פגע בו מאחר והמטאטא נזרק על ידה כשהוא היה כבר במדרגה האחרונה, ראה פרוט' עמ' 8 ש' 20-24:

"ש: הוא אומר "ירדתי במדרגות ושוב קיבלתי מטאטא לראש שהיא זרקה והיא אומרת לי אני אמרר אותך, אתה מביא לי אנשים הביתה" מה יש לך לומר לעניין המטאטא ולעניין שאמרת שתמררי אותו?
ת: זרקתי את המטאטא בדיוק כשהוא היה למטה ולפגוע זה לא פגע. לגבי האמירה, לא בגלל שהוא הביא לי אנשים. כן לא קיבלתי וכן כעסתי."

סיכומי הצדדים:

7. ב"כ המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשמת משהוכח מעל לספק סביר כי היא זו שתקפה את המתלונן לאחר שהאחרון הזמין אורחים לביתם "שלא לטעמה". לטענת המאשימה התנהגותה של הנאשמת אינה עולה כדי הגנה עצמית בהתאם לסעיף 34(י) בחוק העונשין, וזאת נוכח הכוח המופרז שהפעילה הנאשמת כדי להשתחרר מאחיזתו של הנאשם שניסה להרגיעה. כמו גם שחלק מאירועי האלימות (זריקת מטאטא, סטירה ושריטות) קרו עוד קודם כך שאין לאלו קשר לסייג להגנה עצמית.

8. הסנגורית טענה כי מדובר בוויכוח בין בני זוג יצא מכלל שליטה וזעזע את המערכת הזוגית והוביל לסיימה. **ההגנה אינה חולקת בדבר מהימנות המתלונן**, אלא ששניהם טעו בהבנת מצב הדברים ועל כן הגיבו באופן שגוי שבסופו של יום הסתיים כך.

ההגנה ביקשה לראות את מעשי הנאשמת כהגנה עצמית בכל הנוגע לנשיכת המתלונן.

באשר לניסיון תקיפתו של המתלונן באמצעות השלכת המטאטא לעברו בחדר המדרגות נטען כי ככל שבית המשפט ימצא כי העבירה הושלמה הרי יש לראות בה כזוטי דברים, ועל כן לזכותה. עוד נטען כי סדר האירוע אינו כפי העולה מכתב האישום, כך שלא קרה מצב בו המתלונן יצא וחזר את הדירה ובהתאם לא הושלך לעברו המטאטא פעמיים אלא פעם אחת בלבד.

תחימת הדיון העובדתי

9. אין חולק כי בין הצדדים נתגלע ויכוח נוכח אי שביעות רצונה של הנאשמת מכך שהמתלונן הזמין חברים לדירה שאינם לרוחה ובניגוד לרצונה. אין חולק גם כי האירוע החל לאחר שהחברים יצאו את הדירה והחל השיח בינה לבין המתלונן. הנאשמת מאשרת זאת בכל עדויותיה. (פרוט' עמ' 7 ש' 11; ת/4 עמ' 2 ש' 19) הנאשמת גם כן מודה כי הייתה בסערת רגשות והיה ריב של צעקות ביניהם והיא השתוללה. עוד הנאשמת מודה כי היא זרקה את המטאטא על המתלונן (סעיף 3 לכתב האישום) אם כי זאת קרה נוכח הגנה עצמית. מאידך בסיכומי ההגנה טוענת כי אירוע זה כלל לא התרחש ולא עולה מחומר הראיות, על אף שניתן לראות בעימות שהוגש כי המתלונן מתאר זאת לפרטי פרטים והנאשמת אף מאשרת זאת:

"ת. באותו ערב ישבנו בסלון זה דירת סטודיו אני הזמנתי זוג אנשים הביתה והיא התעצבה עליי מזה שלא אמרתי לה כשהם הלכו התחיל כל הוויכוח היו קללות וויכוחים היא זרקה עליי מטאטא כשירדתי מהבית עליתי לבית היא שרטה אותי ארזה לי את הדברים ואמרה לי תצא מפה ירדתי במדרגות ושוב קיבלתי מטאטא לראש שהיא זרקה היא גם אמרה לי "אני ימרר אותך אתה מביא לי אנשים הבייתה" ואני אני

עמוד 4

הלכתי למשטרה. " (ת/2 עמ' 1 ש' 4-8)

ובהמשך:

"ש.א.ד. מה בדיוק עשית לע"א באותו אירוע?

ת: הוא תפס אותי וניסיתי להשתחרר אני העפתי את הידיים ושרטתי אותו בלי כוונה

ש. מה לגבי המטאטא?

ת. זרקתי עליו" (עמ' 2 ש' 15-18)

10. עוד מאשרת הנאשמת כי היא אכן סטרה למתלונן כפי שעולה גם מהעימות ביניהם [ת/2 עמ' 2 ש' 27-28], ובהמשך לסערת הרוחות והרגשות בה שרתה, המתלונן אחז בה במטרה להרגיעה וזו שרטה אותו [ת/2 עמ' 16]:

"הוא תפס אותי וניסיתי להשתחרר אני העפתי את הידיים ושרטתי אותו בלי כוונה"

11. הנאשמת מספרת בעצמה כי המתלונן אחז בה במטרה להרגיעה ובדיעבד לא היה עושה כן אילולא לא הייתה משתוללת [ת/4 עמ' 2 ש' 36-37]:

"ש: אם לא היית משתולל הוא היה תופס אותך?

ת: לא אני לא מאמינה."

12. כמו כן אין חולק על ידי הנאשמת כי בזמן שהמתלונן חיבק אותה היא נשכה אותו בבית החזה, ותוך כדי שהתפרעה עקב אחיזתו אף חבטה בו בפניו באגרוף לפניו ופגעה בשפתו העליונה. ראה עדותה במשטרה כארבע שעות לאחר האירוע [ת/4]:

"ש. האם נתת לו מכות בפנים?

ת. לא. ניסיתי להשתחרר ממנו ואולי לקבל מכה" (עמ' 2 ש' 15-16)

ובהמשך:

"ש. האם נתת לו מכת אגרוף לשפה שלו?

ת. אולי שניסיתי להשתחרר. אבל לא בקטע שלהתאגרף בו" (עמ' 3 ש' 44-45)

13. נוכח האמור לעיל ובשים לב למעשים שהנאשמת הודתה במעשיהם **אני קובע עובדתית כי ביום 23.1.2016 סמוך לשעה 21:20 נתגלע ויכוח בין הנאשמת למתלונן בעקבות הגעתם של חבריו של המתלונן לדירה בה התגוררו הנאשם והמתלוננת שהיו בתקופה דאז בני זוג. לאחר שזוג החברים יצא את הדירה החל ויכוח בין השניים בו הנאשמת החלה להשתולל תוך כדי קללות הדדיות בין הצדדים והשלכת חפצים. תוך כדי המתלונן ניסה לתפוס אותה בניסיון להרגיעה ללא הועיל. בשלב זה המתלונן יצא את הבית והנאשמת זרקה עליו מטאטא אך לא פגעה בו. המתלונן שב לבית והנאשמת שרטה אותו וגרמה לו לחבלה בדמות שריטה. בשלב זה המתלונן ניסה להרגיע את הנאשמת וחיבק אותה בידיה במטרה להרגיעה. הנאשמת סטרה לו והמשיכה להשתולל ולהתפרע מתוך רצון להשתחרר מחיבוקו של המתלונן. בתוך כך היא תקפה את המתלונן שלא כדין בכך שנשכה אותו בחזה וגרמה לו לחבלה בדמות אדמומיות בחזהו. בהמשך לאמור הנאשמת תקפה את המתלונן בכך שחבטה בו במכת אגרוף בשפה העליונה תוך כדי ניסיונה להשתחרר מאחיזתו וגרמה לו במעשיה לחבלה בדמות פצע מדמם.**

14. בהקשר זה אציין כי למקרא חומר הראיות עולה כי סדר העובדות בכתב האישום אינו נכון כאמור לקביעתי העובדתית לעיל.

טענת הנאשמת להגנה עצמית

15. טענת ההגנה, בהקשר זה, היא כי הנאשמת פעלה מתוך הגנה עצמית עת המתלונן אחז בה באמצעות חביקת גופה על מנת לנסות להרגיעה.

16. סעיף 34' לחוק העונשין קובע כי -

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים."

17. מסעיף 34' לחוק העונשין עולים מספר תנאים הדרושים להתקיימותו של סייג ההגנה העצמית: התנאי שתקיפת הקורבן את הנאשם תהיה **"שלא כדין"**. תנאי זה מחייב שלא הנאשם הוא שתקף תחילה את הקורבן.

תנאי לקיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו. בהקשר זה נדרשת סכנה מוחשית ולא די בסכנה בעלמא.

תנאי המיידיות - כלומר שתגובתו של הנאשם למעשה התוקפנות של הקורבן הייתה נדרשת כתגובה מיידית לשם מניעה או הדיפת התקיפה, על מנת למנוע את הסכנה.

תנאי נוסף שנדרש הוא **שהתוקף לא הכניס עצמו למצב ההתגוננות בהתנהגות פסולה**.

תנאי חמישי הוא **תנאי הנחיצות, כלומר שלא ניתן היה למנוע או להדוף את התקיפה בדרך פוגענית פחות**, הן מבחינה איכותית והן מבחינה כמותית.

תנאי שישי הוא **תנאי היחסיות** (פרופורציה) או **הסבירות**, הדורש קיומו של יחס ראוי וסביר בין הנזק הצפוי מפעולת הנאשם לנזק הצפוי מן התקיפה שכוונה כלפיו.

ראו לעניין זה ע"פ 4191/05 **ארנולד אלטנאוז נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים, 25.10.2006) וכן ע"פ 6415/11 **אנדרי פולוחין נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים, 24.12.2012).

18. על מנת לבחון את טענת הנאשמת להגנה עצמית, יש לעמוד על הרקע לאותו עימות, והוא חלקו הראשון של הוויכוח ביניהם שלטענת ההגנה הנאשמת לא החלה באלימות, ועל כן לא הייתה כל סיבה למתלונן לאחוז בה, מה שגרם לה לפעול באלימות כלפיו נוכח האלימות שהופגנה כלפיה. עדותה של הנאשמת עונה באופן בלתי משתמע ביחס לנקודה זו. היא מודה כי היא זו שהחלה להשתולל משראתה כי המתלונן הזמין את חבריו. אני מוצא את עדותה של הנאשמת מהימנה בנקודה זו כי המתלונן קילל והטיח בה גם כן אמרות פוגעניות, מעשה שהסלים עוד יותר התחושות אם כי לא הוא זה שהחל באלימות וזריקת החפצים לכל עבר:

"ש. מי התחיל את האירוע?"

ת. הוא אמר לי שזה לא מעניין אותו שהוא מביא אנשים ואני הייתי חצי ערומה במיטה ואז העפתי דברים כן הייתי עצבנית ואז הוא פשוט תפס אותי שאני לא יתפרע" (ת/4 עמ' 2 ש' 1-21)

19. כמו כן הנאשמת מספרת במשטרה לאחר שנשאלת האם המתלונן תקף אותה, כי אינה רואה במעשיו כתקיפה כלפיה:

"ש. איך התחיל האלימות ביניכם?"

ת. התווכחנו. יש לו חבר שאני לא שמחה לקשר ביניהם. הוא הזמין בלי להגיד לי. הייתי במיטה עם פיג'מה

והזמין אותי והפתיע אותי. הייתי בחדר שהם הלכו באתי בתלונות למה הוא עושה את זה. הוא החליט להגיד שככה בא לו. אמרתי לו שלא עושים ככה. ואם היה אומר לי שמזמין היה הכל בסדר. אמרתי לו שלא מתנהגים ככה. הייתי עצבנית והעפתי דברים כרית ושמיכה ואז הוא קפץ על המיטה ואחז בי בצוואר ואז השתוללתי עם הידיים.

ש. הוא תקף אותך?

ת. לא קוראת לזה תקיפה. הוא תפס אותי כי השתוללתי מעצבים ואני ניסיתי להשתחרר" (עמ' 2 ש' 17-24)

ובהמשך, ביחס לחלקו השני של האירוע:

"ש. אני לא מבינה הוא חנק אותך מהסיבה של לתקוף אותך. הוא רצה לתקוף אותך או להרגיע אותך ולא במתכוון חנק אותך בגופך?

ת. הרגשתי שאני נחנקת. לא יודעת אם הוא ניסה לתקוף. אני הרגשתי חניקה בגרון ורציתי להשתחרר" (עמ' 2 ש' 33-35)

20. לאחר עיון במכלול הראיות ובהתאם להלכה הפסוקה, אני מוצא כי מעשיה של הנאשמת אינם עולים כדי הגנה עצמית. ראשית כפי שקבעתי עובדתית הנאשמת היא זו שהחלה בהפגנת האלימות בין אם מילולית ובין אם פיזית, דהיינו היא הכניסה את עצמה למצב הזה. ולפחות ביחס לחלקו הראשון של האירוע לא עומדת לה כל הגנה משהמתלונן לא פנה או נגע בה, ולכן הסייג אינו מתקיים. כמו כן הנאשמת מאשרת ומספרת כי היא לא הרגישה או ראתה במעשיו של הנאשם כמעשה תקיפה כלפיה וכל שהיה רצונו של המתלונן הוא לעצור אותה מלהתפרע ולהשתולל. אינני שולל האפשרות כי המתלונן נדרש להפעיל כוח על הנאשמת בכדי לעצרה לאור הלך הרוח וסערת הרגשות בו הייתה נתונה כפי שהיא מספרת ומשתפת. כמו גם שלא בכדי הנאשמת נדרשה להפעיל כוח חזק יותר כדי להשתחרר מאחיזתו.

21. המסקנה העולה אם כן מניתוח העדויות מעשיה אינם עולים כדי הגנה עצמית, ולכן טענה זו נדחית.

22. כך גם ביחס לטענת זוטי הדברים בכל הקשור לאירוע המטאטא בחלקו השני של כתב האישום. אירוע זה מהווה חלק בלתי נפרד ומתמשך של מעשי האלימות של הנאשמת כלפי המתלונן, ועל כן לא מצאתי בה ממש.

סוף דבר:

23. לפיכך, אני מרשיע את הנאשמת בשלוש עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, עבירות לפי סעיף 382(ג) בחוק העונשין; עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 375 בחוק העונשין; ועבירה של ניסיון לתקיפה סתם לפי סעיף 379+25 בחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ז כסלו תש"פ, 15 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים